

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 218/2569

ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช ศาลผู้ส่งความเห็น ศาลปกครองนครศรีธรรมราช ศาลผู้รับความเห็น
องค์การบริหารส่วนตำบลบางจาก โจทก์ นางสาว ร. จำเลย

ย่อ / หลักกฎหมาย

องค์การบริหารส่วนตำบลบางจาก โจทก์ ยื่นฟ้อง นางสาว ร. จำเลย ความว่า จำเลย เป็นข้าราชการ
ท้องถิ่นมีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านได้ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการ
ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ขณะที่จำเลยปฏิบัติงานอยู่ที่
องค์การบริหารส่วนตำบลบางจาก จำเลยได้ใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้าน ต่อมา
สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ 14 ได้ตรวจสอบพบว่าการเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านของจำเลย
เป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น
พ.ศ. 2548 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ 6 คือ เป็นการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านอันเป็นเท็จ โจทก์มีหนังสือ
บอกกล่าวให้จำเลยชดใช้ค่าเช่าบ้าน แต่จำเลยเพิกเฉย ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้จำเลย
ชำระเงินพร้อมดอกเบี้ย จำเลยให้การว่า จำเลยเป็นผู้มีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้านตามที่กำหนดไว้ใน
บัญชีค่าเช่าบ้าน ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น
พ.ศ. 2548 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มูลหนี้ที่จำเลยมีต่อโจทก์ถือเป็นมูลเหตุอันเกิดจากลาภมิควรได้ หนี้
ขาดอายุความ ขอให้ยกฟ้อง จำเลยยื่นคำร้องโต้แย้งเขตอำนาจศาลว่า คดีอยู่ในอำนาจพิจารณา
พิพากษาของศาลปกครอง ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราชเห็นว่า เป็นคดีพิพาททางแพ่งที่อยู่ใน
อำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ศาลปกครองนครศรีธรรมราชเห็นว่า เป็นคดีพิพาท
เกี่ยวกับคำสั่งทางปกครองตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (1) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและ
วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 คดีอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง
คณะกรรมการฯ พิจารณาแล้วเห็นว่า คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่น
ของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่จะอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของ
ศาลปกครอง ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณา
คดีปกครอง พ.ศ. 2542 จะต้องเป็นคดีที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถูกฟ้องให้
รับผิดชอบความเสียหายให้แก่โจทก์โดยการชดใช้เงิน ส่งมอบทรัพย์สิน กระทำการหรืองดเว้น
กระทำการ เป็นผู้ใช้อำนาจตามกฎหมายออกกฎ คำสั่งทางปกครองหรือคำสั่งอื่น หรือกระทำการ
อื่นใดหรือละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกิน
สมควร โดยกฎ คำสั่งทางปกครองหรือคำสั่งอื่น หรือการกระทำอื่น หรือการละเลยต่อหน้าที่ตามที่
กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรนั้น ก่อความเสียหายให้แก่
โจทก์ ซึ่งมีเจตนารมณ์ในการคุ้มครองและเยียวยาความเสียหายให้แก่เอกชนจากการใช้อำนาจของ
หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเนื่องมาจากการดำเนินการทางปกครองหรือ
บริการสาธารณะแล้วก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชนเป็นพิเศษ แม้จะเป็นการกระทำ
โดยชอบด้วยกฎหมายก็ตาม บทบัญญัตินี้จึงให้สิทธิเฉพาะเอกชนเท่านั้นในการฟ้องขอให้รัฐรับผิด
แต่คดีนี้โจทก์ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองฟ้องขอให้จำเลยคืนเงินค่าเช่าบ้านที่จำเลยได้รับไปโดย
ไม่มีสิทธิพร้อมดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ จึงเป็นกรณีที่หน่วยงานทางปกครองฟ้องคดีโดยใช้
สิทธิเรียกร้องเอาแก่จำเลยซึ่งเป็นข้าราชการในสังกัด มิใช่เป็นการใช้อำนาจในฐานะที่เป็น

หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ใช้อำนาจตามกฎหมายเหนือเอกชน กรณีจึงไม่เข้าหลักเกณฑ์ของคดีพิพาทเกี่ยวกับความรับผิดชอบอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 เมื่อคำฟ้องของโจทก์ไม่เข้าหลักเกณฑ์ของคดีพิพาทอันจะอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 กรณีจึงเป็นเรื่องที่โจทก์ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองต้องใช้สิทธิฟ้องเรียกเงินคืนจากจำเลยต่อศาลยุติธรรม ซึ่งเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวงที่ไม่มีกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลอื่น

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/218/2569>